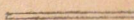

приятели, и безъ да е възможно да ги заведемъ съсъ насъ. Кой знае колко врѣме още ще стоѣтъ да кръѣтъ! Кой знае колко отъ тѣхъ трѣбува да станѣтъ жьртва на смъртъта!

На сѣкиго отъ насъ наметнѣхъ по една войскарска манта върху рамената и по една шапка на главата, и сѣтиѣ, като задържяхми затворнишкитѣ си дрехи, нѣ безъ желѣза, слѣзохми отъ проклетата могила, и като стигнѣхми у градътъ, заведохъ ни у тѣмницитѣ на полицията.

Мѣсечината свѣтеше великолѣпно. Улицитѣ, къщята, лицата, които срѣцахми, сичко ми се видеше толкосъ хубаво, толкосъ извънредно, слѣдъ като бѣхъ лишевъ толкосъ години отъ едно подобно зрѣлище!

Чяхахми у тѣмницитѣ на полицията единъ царски комисарь, който трѣбуваше да доде отъ Виена, за да ни придружи до границата. По него врѣме, защото джемаданитѣ ни бѣхъ продадени, купихми си ризи и дрехи, и съблѣкохми си затворническитѣ дрехи.

Слѣдъ петъ дена комисарятъ пристигнѣ. Директорътъ на полицията ни прѣдаде на рѣцѣтъ му, и му повѣри въ сѣщото врѣме паритѣ, които бѣхми занесли на Шпилбергъ и паритѣ, които зехми отъ продажбата на джемаданитѣ си и на книгитѣ си, пари, които ни се прѣдадохъ по послѣ на пристигванъето на границата.

Императорътъ държя разноскитѣ на пѣтуванъето ни, и безъ никакво скѣперничество.

Комисариитѣ бѣше Г. фонъ Ное, благороденъ чиновникъ у писалищата на полицейското министер-